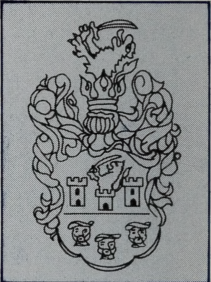
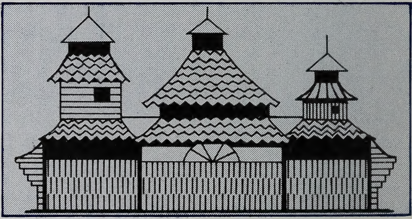
STICHI

O. SIGMUND BRINSKY.

Vydavatel'stvo
Sojedinenija Gr.
Kaftoličeskich Russkich
Bratstv
Homestead, Pa. 1922.

STICHI

O. SIGMUND BRINSKY.

Vydavatel'stvo
Sojedinenija Gr.
Kaftoličeskich Russkich
Bratstv
Homestead, Pa. 1922.

DOROHIJ NARODE!

ZVYČAJ PISATEĽA, VRUČATI svoje sočinenije, odnomu ili druhomu velikanu, slavnomu čeloviku. Že ja nepisateľ, se duže dobri znaju. Čto sočinil, — na se, ne natoľko moja sposobnosť, jak ľubov k mojemu dorohomu narodu, — naklonila mene. Znaju dobri, že čudesnyja d'ila netvoril i proto z najboľšoju skromnosťu peredaju moji stichi čestnoj publiki i blažennym budu čuvstvovatisja, koli choťaj odin stročok mojeho sočinenija vozdvihnet našu zaostalu literaturu.

Neznaju ale, naskol'ko udovletvoril semu mojemu blahorodnomu namahaniju? Sudi ty nad tim dorohyj narode, kotromu ja maleňkuju moju pracu ščiro vručaju. Ne velikanam, ne slavnym synam naroda, no samomu narodu davaju moju pracu. Prijmite ju takim dobrym serdcem, z jakim ja ju skladaju do ruk vašich.

Freeland, Pa. 1921.

V misjacu Roždestva Christovaho.

Vaš brat:

O. S. BRINSKY.

TAK 'STE MŇA PROSILI...

TAK 'ste mňa prosili,
Molili iz serdca:
Žeby'm pisňi pisal
Neprestanno, vsehda.
I ja vas vyslyšu,
Počnu ja torhati,
Kviťa serdca mo'ho
Staju rozdavati.

Daju vam fijalku,
Kvitočku skromnosti;
Leliju bileňku,
Simvol nevinnosti;

Daju vam plamennu
Cvituščuju rozu,
Žeby'm vas napomnul
Na ľubov ko Bohu.

Ale i ja maju
Odnu pros'bu — mily —
Choroňte kvitočki,
Žeby ne zoprili.
Škoda kviťa sije,
Vsehda svjaty, drahi,
Škoda kviťa sije
Do hrobu zmetati.

Ale kvitki sii
S kotrych boľše maju,
Kotry v duši mojej
Husto rozvivaju;
Sii naj ostanut,
V serdci mojem, moi;
Sije kviťa smutku,
Ja sochraňu sobi.

Bo, jak by ja toty
Počal rozdavati,
Stali by vam slezy
Oči zalivati:
A ja to ne choču
Serdca mo'ho mily,
Smutku i žalosti
Vy i tak užili.

PREČISTA D'IVO...

PREČISTA D'ivo,
Mati milosti!
Pomiluj, spasi
Tvoi d'itočki!
Burja neščastna
Bijet hromami,
Naj pomoč Tvoja
Budet so nami:
Maria!

Prečista D'ivo,
Mati milosti!
Horkimi slez'mi
Polny nam oči;

Vo serdci našem
Smutna pustyňa;
O, poťiš' Ty nas,
Mati jedina:
Maria!

Prečista D'ivo,
Mati milosti!
Bludno chodime
Vo ťmi, po noči;
Temňijet zarja
Nebesnoj pravdy;
Zornice jasna,
Pokaž' nam drahi:
Maria!

Prečista D'ivo,
Mati milosti!
Pomiluj, spasi
Tvoi ďitočki.
Česti dostojna
Svjata Nevista,
Ty naša pomoč,
Radosť jedina:
Maria!

Prečista D'ivo,
Mati milosti!
Vedi ko Christu
Tvoi d'itočki.
Čista Nevisto
Nenevistnaja,
Vo temnoj noči
Zorja jasnaja:
Maria!

POD TVOJ KREST...

POD Tvoj Krest, Christe,
Ja pripadaju,
Nesmoť na hrichi,
Kotry ja maju:
Tvoj Krest u mene
Zlatom i srebrom;
Tak mňi solodko
Pod Tvoim Krestom.

On kľučom neba,
Znak viry, ľubvi,
Naďija v boľu,
Radosť u žurbi:
Vičnyj znak laski,
Slava i voľa,
Zbroj protiv hricha
I diavola.

Iz temnoj noči
Iz rabstva hricha,
On bo nas vyvel,
On svitlosť svitla.
V hor'kosti žizni
Drevo Golgoty
Nukat solodki,
Vičnyje plody.

Bo pered Krestom
Trjasetsja peklo.
On je blaženstva
Svjate žerelo.
On pribižisče
Kohda v životi
Hrozjat nam strašny,
Nesčastny volny.

Pod Tvoj Krest Christe
Ja pribihaju,
Nesmoť na hrichi,
Kotry ja maju:
Tvoj Krest u mene
Zlatom i srebrom,
Bo ja sčastlivyj
Pod Tvoim Krestom.

O BOŽE, BOŽE...

VORONA našla,
Ta nesla orich
I jak s nim ostro
Bystro leťila,
Ja tak dumaju:
— Že ho na žaľ svoj —
Pravi na našim
Poľu stratila.

Se dobri znaju,
Bylo v oseni...
I koli vesna
Z lučmi jasňila,
Z oricha seho
Na našoj roľi
Mala haluzka
Zazeleňila.

A ja iz otcom
Haluzku vzjali
I nesli domoj
Duže považno...
O, Bože, Bože!
Jak idut časy!
Sije stalosja
Davno, predavno.

I zasadili
V odnom kutiku
Našej zelenoj
Miloj zahraďi;
Hde pticy pili
Každoje rano,
Hde sja cvitočki
Ščiro klaňali.

Snoči każdaho,
Minuvšaho dňa,
— Kotryj pod dvorom
Čerčači bižal, —

Sosudom nabral
Vodu s potočka,
Orich maleňkij
Virno polival.

Jak zima prišla,
Čtoby nezamerz,
Velikim horčkom
My ho prikryli.
O jak ťišilis'!
Koli vesnoju —
Na nim listočki
Znova viďili.

Z haluzki maloj
Strom sja rozvinul,
Bo roki merli,
Bo časy išli . . .
I otec lavku
Stavil pod neho,
Čtoby u ťiňi
Jeho spočiti

No, ja pod časom
Čužimi krajmi,
Daleko zajšol
Doľu hľadati . . .
I dobri znaju,
Orich zelenyj
Nebudet mene
Boľše vitati.

Tam — tam stojit on
V našoj zahraďi
I ovosč svoju
Nukat otcovi
O Bože milyj
Ty vse-vse znaješ.
Ta, lem Ty znaješ
O, že dokoľi? . . .

Bo mama pišet
Že on slabeňkij,
Že on z dňa na deň
Utračat sily;

Že duže plakal,
Koli v oseni
Z oricha torhli
Zrily orichi.

I že slezami
V stareňkich očach
Vse to povtorjal
Jak na ňu pozril:
“Pamjataš, mamko,
Že ja tot orich
Z našim dorohim
Synom posadil?”

Vorona našla,
Ta nesla orich . . .
Sije stalosja
Duže predavno . . .
O, Bože! Bože!
Jak časy idut,
O, Bože! Bože!
Jak vse propalo . . .

TICHEŇKO, NA PAĽCACH...

TICHEŇKO na paľcach
Choďte 'kolo neho,
Doroha mamoňko,
I ty male selo.
Nerobte dnes šumu,
Besidujte milo
Naj mucha ne brunit,
Ptica spivat ticho:
Bo otec moj chvoryj....

Srebrjannyj potočok
Žurkotaj ty s ticha,
Čit! vitry holosny,
Prepusčajte kryla,
Ľude, tam pred faru —

- Serdce dobre majte --
Vaši bystri voly
Ticho zahaňajte:
Bo otec moj chvoryj....

Chlopcy i ďivčata,
Molodež premila,
Naj vas blahoslovit
Boža laska, sila.
V našich milych pisňach
Vse sja veličajte,
Dorohi, lem dneška
Dneška nespivajte:
Bo otec moj chvoryj....

Ticheňko na paľcach
Choďte 'kolo neho,
Doroha mamoňko,
S ty male selo...
Za se blahoslovit
Vas, božaja sila,
Čit ľude, na paľcach,
Kračajte dnes z ticha:
Bo otec moj chvoryj....

RUS'KIJ HEROJ.

MAMKO moja, snilo sja mňi,
Sluchaj, naj ti skažu:
Viďila ja u sňi mojem
Prekrasnuju zarju.

Nebo sja mňi otvorilo,
A meždu svjatymi
Viďila ja apku moho
Radostno siďiti.

U vojenskich šmatach krasnych,
Jak jem ho viďila,
Koli ja ho posľidnyj raz
S žalem vypravila.

Lem že toty šmaťa jeho
Ne byli čisteňki,
Hej bo na nich teploj krovi
Potoki potekli.

Neodolha anhel prijšol
Svitlymi krylami,
I t'im časom vsi-vsi svjaty
Raz-dva postavali.

Za t'im anhel najkrasšuju
Zvizdu vzjal iz neba,
I na apkov mundur zložil
Bliz'ko 'kolo serdca.

A naš apko, mamko moja,
Tak prosteňko stojal,
Poklonilsja jak sja svidčit:
I salutiroval.

BRAT'A RUSINY...

BRAT'A Rusiny!
Jak by vy znali,
Jaki tam strašny,
Hrozjasči tuči,
Rikoju tečut
Slezy bolestny,
Tam pod Beskidom
Na svjatoj Rusi.
Rydajet mati,
Rus'ka mati
Ta bo vo kraju
Ne majut chľiba;
Bo ot holodu
Pod plotom hinet,
Nuždu terpľasča,
Rus'ka rodina.

Bo ňit ni rjandki --
S čim by zakryti,
Terpľasče ťilo:
Bo tam pod plotom
Ot zimy strašnoj,
Premnoho rus'kich
Cvitov poprilo.
Bo tam vsi bidny,
Holy i bosy:
Ta ot žobrakov
Boľše žobračy . . .
A vsi zahinut,
Jak ne schočeme,
Našu bratersku
Pomosč podati.
Oh braťa rus'ki ! !
Krov', kosť odnaja!
Nad nami zarja
Sčastlivšoj doľi:
Teper' starajmes'
O bratov našich,
Koli rozpali
Uzy nevoľi.
Oh teper', koli,

Život dostali, —
Zolotu doľu, —
Svjatu svobodu.
Naj ne zahinut;
Hrich by byl strašnyj,
Jak by pomerli
Z nuždy, holodu.
Serdce rus'koje
Polne čuvstvami ! !
Drahocinnymi,
Vsehda . . . . . .
Na viki . . . .
Skaly Beskida
Slezy proľijut,
Jak ne spomožem
Rus'kija ďiti.
Iz lica čužich
Sčirosť rus'kaja
Oh! ne raz sterla
Million slezy:
Bo ona krasna,
Bohata svitlom,
Jasna jak solnce
Na siňom nebi.

Oh ty, ty serdce
Sčiroe, rus'koje;
Podaj pomosči
Svojemu rodu,
Podaj čto maješ,
Čto ot ťa prosjat,
Teper' čto daješ,
To daš svojemu.
Jak se ne zrobiš,
Vrahom nastaneš,
Svjatoj russkosti,
Svojeho roda;
Kotryj vozdvihnul
Zosochly ruki,
Prosjasče pomosč,
Chľiba, pro Boha.

Brat'a Rusiny!
Jak se ne zrobim,
Ostanem na vse
Bratoubijcy:
Na čeľi našem
Pečat' Kajnova
Na viki budet
Hnusno horiti.

LEM NE PLAČ, NE PLAČ . . . *

O Hde je mati,
Siroťko mila?
Oh, de je hňizdo
Teple, solodke?!
Oh, žal' ne maješ!
T'ieločko v rjandach,
Prieš, vmeraješ
Bo ty holodne.
Zahineš, oh!
Oh, ňit! d'itino
My ti podajem
Teploje hňizdo,
Čto majem, - l'ubov'
Rodičeskuju
My ju rastočim

* Slučaju toho že amerikanskaja Rus' seriozno otdalasja spravi sirotinca.

Na tebe ščiro,
Oh bo ty naša!
Naša sirota,
Ruskaja, naša
Ty s našoj krovi:
My ťa sochranim
Pro samych sebe,
Naj ťa nehlubjat
Čuži mačochi.
Lem ne plač, ne plač
Sirotko drobna!
Pro tebe starosť
Vidiš teplaja;
My ti vse dajem,
Čoho ne maješ,
Už ťa hlaskajet
Mati ščiraja.
A tota mati
Sej sirotinec
Prihornet tebe
Ko hruďam svoim,
Začešet milo,
Obimet ščiro,
Plękati budet

Mlekom solodkim.
I očka tvoi
Jak jasny zorji,
A budut lička
Tvoi rumľany.
Na son solodkij
Mamoňko tvoja,
Bileňku, mjahku
Posteľ ti daje'.
Lem ne plač, ne plač,
Bo vidiš mati,
Dvihajet ruku,
Sterti ti slezy.
Ne plač! bo svit tvoj
Cvitom zacvinet,
Tak, jak vesnoju
Luki zeleny.

MILOSERDIJE...

ZIMA strašnaja
Morozit siľno,
Vitor so sňihom --
Zahaňat diko:
U takoj chviľ'i
— Zvykli kazati, —
Že i psa škoda
Na von vyhnati.

Už pravi večer
Zašla temnota;
Hľadajet nočnik
Odna sirota:
"Ľudi dorohi,
Milosti majte!
O, mňi sirotki
Nočnik podajte".

I idet dal'še
S chaty na chatu:
Klopkat do dverej
"Nočnik ne maju."
Prositsja s žalem,
V očach s slezami;
Nechoťil ju nikto
Na noč prijati.

Svitlo i jasno
U odnoj chaťi:
Javno: v nej ľudi
Možny, bohaty;
Jak že tam ľubvi
Majut u serdci?
Pošla pukati
I tam na dveri.

"Kto že tut chodit,
Tak zapozňito?
Otvori okno,
Posmoť d'itino."

"Sirotka mala
Apko moj mily',
Jak hlub tak zmerzla
Ót strašnoj zimy."

"Nočnika chočet" . . .
"Naj idet stadi,
Ne možu ja ju
V chatu prijati
Ne maju mista
Tut pro nikoho:
Skaž jej, naj stadi
Sprjačetsja skoro."

Ale d'itina
Sirotka bidna,
Stala prositi
Slez'mi
— ne išla: —
Až jak — o Bože! —
Čtob ju prohnali,
Na ňu črez okno
Vody nalľali.

NAŠA BABA SUSIDA...

NAŠA baba susida,
susida,
Neraz sobi zaspiva,
zaspiva
Nabok maje i konťu
i konťu
Bo skončila robotu,
robotu.

Ona se lem myslila,
myslila,
Že robotu skončila,
skončila.
Prišol staryj z roboty,
z roboty,
Šmaril do nej čoboty,
čoboty.

Ženo moja doroha,
doroha!
Čtos' nall'ala do horla,
do horla?
I jak ko nej hovoril,
hovoril,
Strašno po nej molotil,
molotil.

Naša baba susida,
susida,
Bol'še ona nespiva,
nespiva,
Ne nalivat do horla
do horla,
Ne stojit jej robota
robota.

BLAHODARNOST'?

VDOVICEJU byla
Bidneňkaja mati,
Neprestala ona
Slezy prolivati.
Četvero d'itočki
Vsi chlopcy do odna,
Ty jich maš chovati
Žalostnaja vdova.

A tut kolo tebe
V každom kuť'i nužda,
Otkoli zabilo
Mileňkaho muža.
Doľa kotra tebe
Tak smutno obňala,
I tot chľ'ib nasučnyj
Iz stola ukrala.

Na kotryj večerom
Holovu sklaňaješ,
Malyj zaholovčok
Slezamy plukaješ:
Koli priti vidiš
Holodny ďitočki,
Serdce ti zmľivajet
Ot boľu, žalosti.

Nemaješ nikoho,
Lišenna na sebe;
I tereň koľačij
Nesanujet tebe.
Skalami stelena
Každoj vdovy draha,
Duša tvoja vincem
Terňovym vinčana.

De lem sja oberneš
Zimno ťa viťajut,
Pro tebe najmeňšoj
Poťichi nemajut:

[illegible]o b[illegible] znal doľu
[illegible]voju opisati?
Utraplenna vdova,
Žalostnaja mati?

Bidneňkaja vdova
U žaľu, u boľu
Ona ńeskaržilas'
Na sviťi nikomu.
Terpila ticheňko,
Bezslovno stradala.
Jak nikto neviďil,
Lem tohdy plakala.

I čto jej podalo
U boľu poťichi?
Tam byli kolo nej
Maleňkija ďiti:
"Žiti pro nich maju",
Neraz povtorjala,
Koľi ich iz serdca,
Sčiro cilovala.

O, ty vsehda svjata
Ľubov materinska!
Ty nepochopima,
Velija, velika!
Čudny čuda činiš,
Znaješ prebačiti.
O, ty neprestaneš
I v hrobi ľubiti.

Ľubov materinska
Ruki podkasala,
Prevelikim trudom
D'itočki chovala:
Ot rana do noči
Nespočila bidna,
Maly holubľatka
Nuždalisja chľiba.

Ona o tom nihda,
Nihda netvorila,
Že ona holodna,
Že ona nejila.

Odno ju ťišilo:
Že ďitočki maľi
Že oni drobneňki
Neholodovali.

Rjandavo, obderto
Rajbati chodila:
A čto zarajbala
Žena vdova bidna,
Za toty grajcary
D'itočki pribrala,
Bo boľšej radosti
Na sviťi nemala.

* * *

Jak vesnoju cvitki
Koli rosjat doždi,
Tak rosli ďitočki
Jak verba pri voďi;
Bo mamoňka dobra,
Bo mamoňka draha,
Jak anhel krylami
Tak jich prikryvala.

I po časach dolhih
Z chlopcev chlopy stali,
Mileňki, prekrasny
Nebylo im pary.
Prosteňki jak duby,
Ruml'anoho lica:
Tak sja v nich t'išila
Mati stara bidna.

Hej ale t'i časy
Kotry pomiňali,
Lice materinske
Strašno poorali.
Upal sňih starosti
Na volosy mili,
Farbu davnu, čornu
Na bilu zminili.

* * *

No stareňka mati!
Utraplenna vdova
Začim jes' čekala,
Zavitala dol'a.

Četyrech ty chlopcev
Sobi vychovala:
Ty budeš na sviťi
Najsčastlivša mama.

V mleku, v medu budut
Vsi tebe kupati,
V prekrasnu odeždu
Vďjačno oďivati:
— Z kotrych obuv spadal,
Na stareňke nohi,
Čoboty mjaheňki
Oni kupjat tobi.

Za chľib, iz kolačkom
Kormiti ťa budut,
Oni ľubov tvoju
Nihda nezabudut:
Znajut: že ty nato,
Lem nato dumala,
Jak jes na nich potom,
Ťažko pracovala.

Oni ťa prihornut
Ko serdcu svojemu,
Cilujut, hlaskajut...
A tvomu serdeňku,
Kotore ranami
Neraz zaboľilo,
Tak dobri upadet,
Tak solodko, milo.

Bo oni jak duby
Z hlubokoho ľisa,
Zdorovy i siľny
Prekrasnoho lica:
Ruki ociľovy
Vsi četyri majut,
Oni mamki svojej
Nuždati nedajut.

Ty bilyj holubku,
Ty stareňka mama!
Zabudeš ty o tom,
Skoľko jes' stradala.

Radosť ukolyšet
Tvoju dobru dušu,
Ty i tak užila
Boľu, žaľu, smutku.

* * *

Lem že ne tak stalos',
Jak sja malo stati . . .
Sklamalasja bidna
Stareňkaja mati.
O prosto ty na se
Nihda nemyslila,
Že zridka najdetsja
Dnes' dobra ďitina?

Najstaršyj syn lišil
Rodnu svoju chatu,
Zanedbal bidneňku,
Stareňkuju matku.
V zlobnom kamaratstvi
Žil, huľal veselo.
Jak pošol iz domu,
Nečuli o neho.

A ot najstaršoho
Molodša d'itina
Pošla proč iz domu
Bo sja oženila.
Nechtila ju k sebi
Nijakraz prijati,
U neja nemala —
Misce stara mati.

A tamty dva chlopcy
Kotry doma byli,
Staru bidnu mamu
Toľko nenabili.
Nedali jej staroj
Ni najmeňšoj česti,
Jak odnoj zlamanoj
Odverhnutoj metľi.

Neraz do papľuhov
Starych jej naklali.
I po tiždňu do nej
Sja ne ozyvali.

A jak dolu licem
Sleza sja kuľala,
Vybili ju z chati,
Žeby von plakala.

Po časach i oni
Odišli iz domu,
Stupili na totu
Strašeznu dorohu:
S kotroj navernuti
Duže ťažka bida...
Pošli i ťi dvoje
Daleko do svita.

A s dalekich storon
Kotra domu zašla:
Visť prišla bolestna,
Potupna i strašna.
Podly riči čula
Lem o svoji ďiti,
Kotrym tak staralas'
Vo vsem uhoditi.

Kotorych dakoli
Sčiro holubila,
V kotrych sja dakoli
Radostno ťišila;
Toty na jej čestnu
Biľeňkuju hlavu
Potupu zvalili,
Preveliku haňbu.

Dakoli za mlada
Koli siľna byla,
O choť jak ťažebno
No dobyla chľiba:
Ale dnes slabeňki,
Posochnuty ruki,
Nijak už nemožut
Chľiba nadobyti.

V maloj, obtorhanoj
Smutnoj, bidnoj, chaťi,
Porozpadovali
Tuňi, stary grati.

Lachi izpadali
S stareňkaho ťila,
Zhorbnuto, skrušenno
Toľko čto lazila.

Stradateľna mati
Plakala ot žaľu,
Slezamy rosila
Skalovitu drahu,
Toj vinec ternovyj
Kotryj serdce vinčal,
Krovavyja rany
Ľipše porozryval.

I lem tohda našla
Pokoja svojeho,
Koľ prestalo nahle
Rušatisja serdco . . .
Koľi z tuňich doščok
Kotru pozbijali,
Na trunu v cmyntarju
Zemľu nametali.

* * *

A ja, jak by ot mja
Ta rič zavisila,
Na hrob ľubov moja
Krest by postavila.
Napis by dal takij,
Jak niže sľidujet,
Naj ďitina dolžnost
Nihda nezabudet.

“Tut spočivat mati,
Štiroch synov mala.
Trapezno, bidneňko
Hor'ko ich chovala.
Z holodu umerla,
Bo četyri chlopi,
Odnu bidnu mater'
Chovati nemohli.”

Smutna byla doľa
Stara mati tvoja,
Naj ti hrob podajet
Tichoho pokoja.

Ne odna ty byla
Taka poruhana,
Ne ty byla perša,
A ne ty ostatňa.

TAK VAM TREBA...

TAK mňi z kraju otpisali,
Že velika bida:
Že z našeho valalika
Vykopali žida.

A že jak on vyprjatalsja,
Nastalo tam "pidlo."
Čto lem bylo u valaľi,
Ta sja vse strutňilo.

Železivo, poper, šnurki,
Muka, česnok, bobki:
Že za židom iz valala
Vsi bloščici pošli.

Že ot toho času v seľi
Tichota nastala;

Že ot tohdy vytučena
Hus' tam negagala.

A, ja na se tak otpisal
Do našeho sela.
"Ľude, naj vas chmara bije,
Ľude, tak vam treba."

"Tak vam treba, ne maju vas
Pro čto šanovati:
Netrebalo vam iz sela
Žida vykopati."

PASCHA SVJATA...

PASCHA svjataja,
Radosť velija!
Voskres iz hroba
Christos, Messija.
Vo serdcu našem,
Jak raňša rosa,
Naj sja zablestit
Radosť zolota.

Koho bolestno
Terňi kololi,
Dnes' naj vitajet
Luči radosti
Na kotrych ľudej
Bolotom verhli,
T'i naj prebačat
Vo svojem serdci.

Vidite, Christos
Jak stradal ňimo.
Previď'il vičnoj
Radosti svitlo;
A jak už konal
Za nas raspjatyj,
Zlobu veliku
Katom prebačil.

Dnes' sja naučme
Sčiro moliti
Za hňiv, nel'ubov,
S l'ubvu platiti.
Dnes' u nevirstvi,
U noči hricha,
Dnes' naj voskresnet
Svjataja vira.

Kotry v bolesťach,
U rabstvi žili,
Dorohy žiťa
Slezmi rosili:

T'i naj zabudut
O ťažkoj doľi.
Uzy rozpali
Pekla, nevoľi.

Chvalim Hospoda!
Chvalim virňije!
Christos daroval
Voskresenije;
Život daroval,
Solodki, vičny
Vospoim dnes'ka
Radostny pisňi.

Čuvstvom presvjatym,
S radosťu sčiru:
Chvalim Hospoda!
Chvalim s molitvu!
Chvalim, bo smerti
Uzy roztorhal,
Bo On nam vičnyj
Život daroval.

PIS'MO DO KRAJU.

MAMKO moja premileňka
Što novaho doma?
Jak sja majet Anc'a mila,
D'ivka sosidova?

A ci stara naša babka
Karty vykladujet?
Jake sčasťa? jaku doľu
Mi s nich prorokujet?

A ci širom na chotarju
Žito krasivalo?
Ci s bohatym urodžajom
Pole obsypano?

Hej! a ci tam, nižej sela,
Hde cihany žijut,
Pri potočku - nezabudki -
Tak jak davno cvijut?

A ci v cerkvi neďiľami,
Ci zazvoňat zvony?
Ci toľko tam ľudej idet,
Jak išlo dakoli?

Za tym ci ty mamko mila
Moliš sja za mene?
Bo ja rano, ta i večer
Dumaju na tebe.

Zdorovľu ťa i vsich i vsja
Tam u rodnom seľi:
Piš mňi mamko, bo jak pišeš
Ja duže vesely'...

Piš mňi o vsem, čto sja vodit,
Čto novaho doma:
Otpiš jak sja majet Anc'a
D'ivka sosidova.

I skaži tam babki našej!
Naj dobri vnimajet:
Naj mňi z kartov dobru doľu,
Ščasťa vyčitajet.

VO NAŠEM VALAL'I...

ZATEMN'ILI zvizdy, chmary ich zastali,
Smutno i tichoňko vo našem valal'i,
Vtopilasja radosť vo hlubiňi žaľu,
Slezam i bolesti ni konca, ni kraju.

Zatemňili zvizdy, chmary ich zastali,
N'it molodych ľudej vo našem valal'i;
Nečuti tam spivu ot davna, predavna,
Naši mily pisňi krov tepla zalľala.

Zatemňili zvizdy, chmary ich zastali,
Vojna!!! Oh, vse smutno vo našem valal'i;
Vdovicy za mužem, a d'iti za otcom
Prolivajut slezy deň a noč potokom.

Zatemňili zvizdy, chmary ich zastali,
Vse pusto, spaleno vo našem valaľi;
Tut-tam odin komin jak na pamjať stoji,
Jak na znak minuvšoj, lučšoj, krassoj
doli.

Vse, vse tam propalo, lem Naďija žijet,
Čto prijdet čas lučšij i solnce zasijet;
Kotre rozoženet čorny, smutny chmary,
I radosť nastanet vo našem valaľi.

I PROTO OLENKA . . .

PRIŠLO pis'mo z vojny,
Do rychtarja prišlo;
Koli cvity cvili,
Jak sja zeleňilo;
Koli slavik spival,
V Beskidach u haju,
Prišlo pis'mo z vojny,
Bylo to u maju.

U maju cvituščom
Tak krasno, veselo . . .
Pis'mo sije smutku,
Žalosti prineslo;
Slezy, čornu doľu,
Pro ženu pro ďiti.
Sam rychtar' slezami
Prišol izvistiti.

“Pis’mo urjadovo
Nesu ti Olenko,
Pri jarkach krovavych
“Serdce” ti polehlo,
Pomer muž u vojňi
Ne čekaj ’ho nihda:
Sčasťa i radosti
Zorja zatemňila.”

“Oh, milyj moj Bože!
D’iti moi drobny!
Oh, čto my začneme
Bidneňki, ubohy?
Sirotočki drobny,
Moji holubjata,
Marusjo najmeňša!
Oh, ja, ja nesčastna!

...Rychtarju dorohij,
Moji ľuby d’iti,
Že otec naš pomer
Nemožu viriti!!

Oh, ňit, ňit, nemožu!
Nemožu viriti,
Navernet on nazad
Ko vam moji ďiti.”

A rychtar’ stareňkij
Čtoby prekonati,
Začal smutne pis’mo
Jej ukazovati.
I jak ho smotrili
Žaľom obhornuty,
Ot slez ich na pis’mi
Rozľalisja bukvy,

A iz rozľatych bukv
Nič ne možno znati,
Nemoh rychtar’ vdovu
Nijak prekonati.
I pro to Olenka
Jak večar prichodit,
S ďitočkami vsehda
Na vstriču vychodit.

Ona mužu svomu . . .
A d'iti otcovi . . .
I nazad vertajut
Jak už noč zachodi' . . .

PRINESTE NAM NAZAD...

TAM kolo Beskida, tam vo starom kraji,
Naši mily cerkvi sirotami stali:
Serdce ich dorohe, kotre v vežach bilo,
Usnulo, pomerlo, smutno oňimilo.

Plakala cerkovca, plakali i veži,
Plakali za nimi vsi ľude u seľi;
Koli toty zvony premily, dorohi,
Prosčalisja smutno, jak išli do vojny.

Odna stara vdova, odna bidna žena
Slezy prolivala, plakala iz serdca:
"O kto že nas budet vo našom valaľi
V Neďileňku svjatu do cerkvi volati?"

Bolestnymi slezmi zvony oblivala,
Jak mater' d'itinu tak ich cilovala:
"Oh kto nas poťišit u žaľu, u boľu?
Čto že posolodit našu strašnu doľu?"

* * *

Kviťa serdec našich, naši syny mily,
U bor'bi krovavoj, na ľutoj čužiňi,
Zvony cerkvej našich vsi pošli za vami,
Snova sja zyjdete s vašimi druhami.

Oni vam znakomy, bo jak vy tut byli,
Vozpalili u vas ohoň viry, ľubvi:
Burja serdec vašich, na kotru utichla,
Znakoma vam syny, svjata ich muzika.

Pravda, čto už teper', jak pošli za vami,
Holos svoj zolotyj poperemiňali,
Bo misto molitvy na vojnu vas kličut,
Dnes' m'isto pokoja krov' teplu proľijut.

Mily naši syny! kotry v sčiroj ľubvi
Do cerkvi 'ste išli, koli 'ste ich čuli;
Koli vas prijemno, serdečno klikali,
V Neďileňki svjatu u našom valaľi.

Iďte vy i teper' za nimi u svitlu,
Dobuďte nam prazdnik, ta slavnu pobidu:
Keď oni zahučat, lem na pered smilo,
Hurrah! syny slavny, bodrijet bo svitlo.

My čekame prazdnik, kotryj vy pribyli,
My čekame prazdnik pokoja i ľubvi,
My čekame zvony vo našom valaľi,
Žeby nas do cerkvi vsich snova zvolali.

Navpered! Navpered! slavni mily ďiti,
Naše serdce plačet, chočet vas viďiti,
Hurrah! lem na vpered! syny predorohy,
Prineste nam nazad naši mily zvony.

TOHDA ONA S PALKOM...

I moj Palko pošol,
Tak, tak, moji ďiti!
Bože milostivyj,
Daj mňi 'ho viďiti!
Serdce moje smutne,
Doľa nesčastnaja:
Ne viďila jem 'ho
Ot davna predavna."

S kim sja lem vstritila,
Žena vdova, bidna,
Každomu mnohoraz,
Storaz povtorila:
Že i jej syn pošol
Do ohňa, do vojny,
Čto nemat pokoja
Ni črez deň, ni v noči.

Čto pravda, ta pravda,
Pročto ne skazati?
Neprestala ona
Deň a noč plakati.
Vdova byla ona,
Uboha i bidna,
I starosť ju majže
Vo dvoje zhorbila.

A rychtar vo seľi
Neznal, čto počati,
Každe Bože rano
Prišla sja zvidati,
Ta i črez deň storaz:
"Rychtarju, pro Boha!
Ci donesla pismo
Dnes' pro mene pošta?
Čto tam s mojim Palkom?
Ci on jesče žije?
Pro čto on tak davno
Meňi nič nepiše?

Hde i kadi chodit?
Skažite rychtarju!
Moje stare serdce
Zahinet ot žaľu."

A rychtar, jak už znal,
Poťišil ju bidnu,
Časami jej podal
Počtovu otkrytku,
Kartočku iz vojny
Ot Palka, ot syna,
Napisanu chlopcem
Bukvami nahlima.

I ona neboha,
Jak kartku dostala,
Ne dumajte sebi,
Že ju pročitala,
Oh, ňit, ňit,
Hďi-by tam!
Nemohla čitati,
Stala ju iz ľubvi
Ščiro cilovati.

I na starych nohach,
Choť jak ťažko išla,
Pošla do nižňaho,
Vyšňaho susida;
I po cilom seľi,
Čtoby v každom domi
Vkazala kartočku,
Kotra prišla z vojny.
A u kmotry svojej
Najdovše siďila,
Bo ona s ňu radosť
I smutok ďilila;
Bo ona jej ščiro,
Vse prorokovala,
Proto semu ona
Očeň byla rada:
Že syn jej mileňkij
Navernetsja domu,
I radosť zaminit
Jej slezy i doľu.
"Posmotrim my tohda,

Hde najkrasša ďiva,
Uvidite kmotra,
Zrobime vesiľa."
I tak kartki išli
Dolhi veľki časy,
Odin deň pri tim vsim
Choditi prestali.
Darmo po nich išla
Boľše do rychtarja,
Pošta ich nositi
Konečno prestala.
I ot toho času
Bidna stara vdova,
Nijakoj poťichi
Nabyti ne mohla.
V materinskom serdci
Bolesti premnoho,
Poťišiti boľše
Ničto ju nemohlo.

* * *

I jak tak čas išol,
Jak sja dni miňali,
I osiň dobihla,
Listočki padali.
Utich i solovej
Radostnyj, veselyj,
Bezšumno, ticho tek
Potočok srebrennyj.
Oh, a tota osiň
Jak sja ona zdala,
So serdcem toj vdovy,
Kotra vse plakala.
Kotroj s duši radosť
Tohda otleťila,
Jak Palka do vojny
Žaľom vypravila.

* * *

I jak tak čas išol,
Jak tak dni miňali,
Jak zima, sňih, moroz
Razom zavitali,

Stalosja, že bidnoj,
Utraplennoj žeňi,
Ot zimy na lici
Pomerznuli slezy.
Zima byla strašna,
Nebylo dereva:
Bidna stara žena
U chati zamerzla.
I jak kožda duša
Za neju plakala,
Tohda ona s Palkom
V nebi sja vitala.

MALEN'KOJE SELO...

MALEŇKOJE selo, tam hde ja sja rodil,
Tam hde, jak d'iťina, veselo ja chodil,
Zelenyj berežok, mila, byla chata.
Choť ty obtorhana, choť ty zanedbana,
Nezabudu tebe.

Nezabudu tebe, narode moj drahij
Choť jakij ty bidnyj, jakij obtorhanyj.
Že bočkory nosiš, rjandovu gubaňu,
Ja tebe za druhich bohačev nedaju
Bo ty maješ serdce.

Znaju tvoju doľu, čto pravda ta pravda,
Terpil ty premnoho, mučenyj byl zdarma,
A čto tvoji ruki koravy zrobili,
Naťim sja vse čuži vorony hostili...
Zlobny darebaki.

Kto ne znal kopnuti, tot ne kopnul tebe,
Deň i noč plakalo, tvoje smutne serdce.
Bidna, čorna doľa, ona sja ti ušla,
Draha krovavaja, ternova i pusta,
Byla v tvojej vlasti.

Koli vojna stala, iz ťila tvojeho
Za otčinu milu mnoho krovi teklo.
Choť na toj otčiňi, toľko lem mal roli,
Že nemoh jes' na nej obernuti voly,
Koli sijba prišla.

A, že ty byl slavnym, čudesnym herojom
Podozrivali ťa, zvali ťa vorohom.
Tvojej kalvarii, ňit, nebylo konca;
Tebe vse toptala čužich hordosť, zloba,
Zazdrostila pycha.

A za tvoju virnosť, što že maješ nyňi?
Čužincom je rusin na svojej otčiňi,
Doľa jeho i dnes v slezach sja kupajet,
Prijateľa i dnes na sviťi nemajet....
Plačet jeho serdce.

Že ty mal zasluhi, na vsi viki javny
Tebe bidnyj rusin: za ničto nebrali.
Odno ti ostalo: mala tvoja roľa,
Rjandava gubaňa, bočkor i hološňa,
Tak sklamali tebe.

Že jes' krov žertvoval u svitovoj vojňi,
Na svojej otčini žiješ u nevoli,
Jastrabi v hromadach nas'ili na tebe,
Vhubili pazdury v tvoje bidne serdce,
Mučenyj narode.

I pro to ty v duši v ťili obtorhannyj,
Na smerť ťa hľadajut narode moj drahij.
A ja vse-vse vidžu i ja o sem znaju,
Pro to ja vručaju, proto ja ti daju
Teple serdce moje.

U maleňkom seľi, tam hde ja sja rodil,
Hde ja jak ďitina, veseleňko chodil,
Tam ja tebe poznal, tam ja tebe viďil;
Tam ja v tvojej doli tak horko sja ďilil,
Poterpil potupu.

Narode mučenyj, narode moj drahij,
Ot vraha ľutoho strašezno poprannyj,
Ja o našej krivďi zabyti neznaju,
Molitvu, život moj ja za tebe daju,
Ja ťa nezabudu!

NA ROŽDESTVO...

PRINES jes pokoj,
L'ubov horjaču,
Dary svjatyje,
Nauku neba:
Koli svit plakal,
Žaždal ťa Christe;
Koli sja zloba
Na zemľi sperla.

Koli už ľubvi
Nikde ne bylo,
Jak širom, križom
Hňiv razdor nastal,
Koľi rod hrišnyj
Zabyvši Tebe,
Hordo, naduto,
Bohom sja nazval.

Koli siľňijšij
Ot sebe slabšich
Do jarma rabstva
Diko nahaňal,
Koli u ľudej
Zvir sja vozbudil
I brat krov brata
Sčiro požadal.

Tohdy Ty prišol,
Prines pokoja.
Razsijal ľubvi
Horjače svitlo:
Roždestvom Tvojim
Na zemľu čornu
Za čim svit plakal
Bohato prišlo.

Prines Ty dary:
A čto že s toho?
Na zemli s nova
Boľ, slezy, nužda.

Ty pokoj prines,
O, čto že s toho?
Na zemli vyjet
Krovava burja.

Ty ľubov prines...
O, čto že s toho?
Nenavisť snova
Zaňala misto.
Ty viru prines,
A v duši mnohych
Toj viry dneska
Sľidu nevidno.

O, čto že s toho,
Jak svit T'a zabyl?
Nesľidit Christe
Nauki Tvojej?
O, čto že s toho
Jak svit sej hordyj,
T'išitsja snova
U pychi svojej?

T'ažki to časy,
Novoroždennyj!
Rod hrišnyj zabyl
Boha svojeho,
I proto chmary
Krovavoj doli
Shorlisja snova
Hori na nebo.

O, čto že budet
Novoroždennyj?
Jak Ty neprezris
Vsi hrichi naši?
I laski Tvojej
Zorja jasnaja,
Nevozpalitsja
Snova nad nami?...

VOZĽUBIL JA TEBE...

PRESVJATAJA Vira,
Poťicha jedina,
Jaka ty doroha,
Jaka ty mňi mila:
Ty mene prijala
V kresti za ďitinu,
Ty mene učila
Na ľubov, molitvu.

Jak ja upadoval,
Jak stal ja slabňiti,
Ty mene učila
Bezpečno choditi:
A jak duša moja
T'ažko zachvorila,
S najdorohšim ľikom
Ty mene kormila.

Jak mati na hruďach,
— Ty ďitinu tvoju —
Plekala v radosti,
Plekala u boľu:
A u borbi ťažkoj
Protiv diavola
Podala ty meňi
Smilosť, silu, zbroja.

Jak z neba radosti
Zvizdy popadali,
Jak v serdcu naďii
Ohňi uhašali,
Jak ľubov konala
Na loňi temnoty,
Jak serdce plakalo
U rabstvi, nevoli,
Jak sja duša moja
T'ažko zažurila:
Vira spasajusča,
Ty mene ťišila!

I proto zolotym,
Prečistym, presvjatym,
Vozľubil ja tebe
Čuvstvom prebohatym.
Vozľubil ja Tebe
Teplym ohnem serdca:
Vozľubil ja Tebe,
Ne na deň: na vsehda!

NA NOVYJ HOD...

HOSPODI većnyj
Premudrosť Tvoja,
Otkryla rano
Novaho hoda.
Či dni radosti?
Či žurby žaľu?
To tvoja tajna,
Seho neznaju...

Či hodom novym
Znajdem my seho,
Začim čekali
S bolem bidneňko?
Začim nam duša
Siľno tužila,
V bezsonnych nočach
Slezmi hor'kima?

Či budet ľubov'
Sčiro bohata?
Oh, či poľubim
Bratie... brata?
Či my ožijem
Do novoj pracy?
Či my uvidim
Čekannoj slavy?

Byla nenavisť,
Ta zazdrosť hor'ka!
Žizni narodnoj
Temňila zorja:
Vo bratskoj bor'bi
Niščil brat brata,
Steška slezami
Byla zalľata.

Podaj nam Bože
V tom novom hoďi,
Porozumiňa,
Ščastlivoj doľi,

Podaj nam ruku,
Vedi ko slavi,
Ko ľubvi bratskoj,
A ne ko zraďi.

Podaj nam ľubvi!
Oh, jak to milo
Žiti bez bor'by,
Žiti sčastlivo.
Podaj nam silu
Voľu do praci,
Podaj nam seho,
Čoho nemali . . .

Naj utoptanna
U bratskoj bor'bi
Rus' Podkarpatska
Dobudet doľi,
Naj raz dožijet,
Začim tužila,
V besonnych nočach
Slezmi hor'kima.

PO DOLHICH ČASACH...

PO dolhich časach
Lem teper' prišlo,
Bolem i žaľem
Čekanne pis'mo.
Čto že v nem stojit?
Čto nove v seľi?
Či žijet mamka?
Otec stareňki'?

Jak 'ho čitaju,
Serdce mi plačet;
Ta bo i radosť
Slezy žadajet.
Čitaju sto raz,
Vsehda na znovo,
Ciluju jeho
Ščiro, solodko.

Jak drahocinny,
Svitlyja perly;
Jak cvit na lukach
Veseloj vesny,
Smijutsja bukvy
Iz pis'ma seho,
Radosť, poťicha
Bleskajet s neho.

Pravda, že tut, tam
Hde sleza vpala,
Ta sja na pis'mi
Bukva rozľala:
Za čudo sije
Sovsim ne maju,
N'it serdce dnes'ka
Bez boľu, žaľu.

Vpročem se pis'mo
Mamka pisala,
Že ona slezy
Hor'ko proľľala:

Ne čudno to mňi
Mati vse mati,
Jak d'iťam pišet,
Musit plakati.

Žijeme, — pišet —
Ale to pravda,
D'iti dorohi
Ja slaba, stara:
A otec mily
Choťaj je v sil'i,
No jak holubok
Takij je bily.

Zaťim nas jesče
Vsich pozdravľajet,
Pišet, že boľšu
Radosť ne majet,
Jak o nas čujet,
Že my vsi zdravy:
Prosit, žeby 'sme
Raz, dva pisali.

A ja s'il razom,
I pisal pis'mo:
Pozdravil mamku,
Ta apu sčiro.
A jak se pisal
"Rodiči drahi",
Ta sja mňi oči
Slezmi zalľali.

"IVAN BALOGA."

MALEN'KA byla,
Sprita i bidna,
Strašno zniščenna,
Hola, holodna.
Nemala mistce,
Hňizdo teploje,
Sponevirjanna,
Drobna sirotka.

I išla ona
Putem kamennym:
I vo sľid jeja
Krov červeňila.
A v očach blidych
Smutnych, nejasnych,
Zarja bolesti
Horko horila.

I jak po selach
O, neraz, neraz
Diki sobaki
Ju uhaňali,
Ta byli mnohi
Premnoho mnohi,
Že sja s sirotki
Strašno smijali.

* * *

Odnym večerom,
— Koli na nebi —
Zverkavy zvizdy
Stali blestati;
Na odnych dverjach
Mala sirotka
Strachom v serdeňku
Stala pukati.

Pustiť mňa v chatu,
Majte milosti!
Bo prestrašnaja,
Velika zima:
Slezami v očach
Tak sja prosila,

Sirotka mala,
Drobna d'itina.

Nerob tut kriku,
Idi ot tuda!
Vozkliknul gazda
Duže serdito:
Pro takich jak ty
Ošaplavennych,
U našoj chat'i
Nemame misto!

Lem že d'itina
Dalej pukala,
I čtob ot domu
Konečno odhnal,
Ta ju črez okno
Ivan Baloga,
Nemiloserdno
Z vodoju oll'al.

Jak rano prišlo,
L'ude kazali:
Susida odna,
Druhoj vist' nesla:

“Ivan Baloga
Mertvu d’itinu
V potoku našol
Na koncu sela.”

I že nerušil,
Lišil ju v mist’i,
Lem vertal nazad
Ko svojej chat’i
I tam pod oknom
Odin Boh znajet,
Z jakoj pričiny
Stal on plakati.

Ot seho časa,
Jesče i teper,
Každym večerom
Vychodit vonka . . .
I jak tak plačet,
L’ude se kažut:
“Rozum utratil
Ivan Baloga.”

KRIVA PRISJAHA.

PROŠU čestnyj sudca,
Ja tut povtorjaju:
Boh odin mňi svidok
Kotryj znajet pravdu,
Že vse čto ja skazal,
Ja Toma Soroka,
Se je čista pravda
Ot slova do slova.

"Sluchaj že tut Toma!"
Skazal sudca važno.
"Prisjahati maješ
Na Boha živaho,
Prisjahaj na Neho,
Na Trojcu jedinu;
Že Marta Hricova,
Zabila d'itinu."

"Tak jest! prisjahaju,
Na Trojcu jedinu;
Že Marta Hricova
Zabila d'itinu.
A jak by ja teper
Nebyl skazal pravdu,
Naj mňi Boh ud'ilit
Prestrašnuju karu.

Naj d'iťočki moji,
Ivan i Maria,
Nebudut ot Neho
Poťišenny nihda.
Tak jak se nepravda
V ťisnom smysli slova,
Naj jich vozmet Hospoď
Obojich do roka."

Smutno zvoňat zvony,
Chovajut d'iťinu,
Tomy Sorokovu
Mileňku Mariju;

Zniscenna, skrušenna
Žalostnaja mati
Neprestavat bidna
Za ňu umlivati.

“Što sja stalo Toma?”
Skazal stoľar sela.
“Znova trunku chočeš
Našto ti ju treba?
Ačej mileňkij Boh
Nastal ťa karati,
Že druhu ďitinu
Musiš pochovati?”

Na tot strašnyj vopros
- Kotra sja zjavila -
Sleza boľestnaja
Dala lem otvita.
Nastal Boh karati,
V ťisnom smysli slova,
Vzjal ďitočki mily
Oboi do roka.

NA ROŽDESTVO CHRISTOVO.

ROŽDESTVO Tvoje radosť sijajet,
Choťaj v tych časach čornaja chmara,
Zarju tepluju toj viflejemskoj
Prekrasnoj zvizdy smutno zastala.

Choť dneska synov slavnoho roda,
Choť dnes Rusina každyj toptajet,
Choťaj v otčiňi bidnyj sej narod
Otčinu svoju plačem hľadajet.

Narod tot kotryj sableju oral,
S kroviju otcev svjasčenny roľi,
I misto zerna slezmi zasival
Svoju vlastinu, dolini, — hory.

Choť na ruinach zniščennych naďij,
Na pustyňach smutku i žaľu
S palicu v rukach tak, jako žobraki
Hľadajem dneska davnuju slavu.

Pri tym vsim Christe, my vsi radostny,
Rusin naďiju netratit nihda,
On vse tišitsja svjatu radosťu,
Na deň Roždestva svojeho Christa.

T'išitisja.... bo on netratit viru,
Že Tvoja ruka chmaru otdalit,
I viflejemska, zolota zvizda
Doľu Rusina jesče ozarit.

Že ruka Tvoja hrob tot zakryjet,
Kotryj nam berut naši vorohi,
I siľno skažeš: "Se ne pozvoľu
Čtob ste zniščili sej rod v nevoli!!

Bo on je dobryj, on majet viru,
Bo slavny byli vsi jeho otcy,
On žiti majet, on žiti budet,
Nabok ot neho zlobny vorohi!"

My dobri znajem, my majem viru,
Že Ty nam daješ l'ipšija časy:
Potomkom slavnym - herojev svjatych -
Ty nepozvoliš hnusno propasti.

I virim: že tot, bidneňkij Narod,
Kotryj už toľko terpil za hrichi,
Jak silnyj, slavnyj, blažennyj Rusin,
Ne jak rab budet, Tebe slaviti...

Proto i dneska my vsi radostny,
Bo znajem: minet čornaja chmara,
Zarju tepluju-toj viflejemskoj
Prekrasnoj zvizdy - kotra zastala.

NE BOJMESJA ! ! !

HORI, hori, do d'ila, do pracy!
Dl'a l'inivstva pominuli časy.
Každyj Ruşin, ta každa Rusinka;
Ne bojmesja!!!
Do pracy, do d'ila,
Do pracy, do d'ila!

Mnohi l'ita v ťažkom rabstvi žili,
Upadali u narodnoj žizni;
Čorna dol'a na nas sja zvalila.
Ne bojmesja!!!
Do pracy, do d'ila,
Do pracy, do d'ila!

My do teper' pred čužimi dver'mi
Tak duševno, jak t'ilesno merzli:
My pro druhich vse trjasli iz miška.

Ne bojmesja!!!
Do pracy, do d'ila,
Do pracy, do d'ila!

Ci se ne hrich?! My Rusiny slavny
Pered čužim porohom žebrali?
To lem pre psa čuža okrusinka;
Ne bojmesja!!!
Do pracy, do d'ila,
Do pracy, do d'ila!

Črez tysjač l'it čto 'sme utratili,
Se my majem samy napraviti:
Byla i jest' u Rusina sila.
Ne bojmesja!!!
Do pracy, do d'ila,
Do pracy, do d'ila!

ZASPIVALA D'IVČINON'KA...

ZASPIVALA d'ivčinoňka
U zelenom, krasnom haji:
Pro čto mene za miloho,
Pro čto mene ne otdali?

Zaspivala, zaplakala,
Na miloho zaklikala;
Slezy z lica s chustinoňku
S žalem veľkim uterala.

Milyj, milyj, premileňkij!
Ja ťa siľno poľubila,
Milyj, milyj... a ja tvoja
Už nemohu byti nihda.

Serdce moje zarmučene,
N'it poťichi, už nemajet.
Radosť duša v sem životi
Darmo isčet, ach nenajdet.

Zaspivala ďivčinoňka
U zelenom, krasnom haju:
Našto meňi boľše žiti,
V takom smutku, v takom žaľu?

OSIN.

VHAJACH na stromach
Konari stali,
Padajut listki
Žolto zeleny:
Hde ptici pili,
Ticho tam dneska,
Minuli časy
Svitly, vesely.

Vesna otbihla
L'ito propalo,
Na stertom poľu
Vitry letajut,
S mrakom sja bavľat,
Zimno zavzjato
Ta inšoj pracy
I tak nemajut.

Stromy, kotorym
Ruka osenna,
Zelenyj vinec
Z hlavy zorvala.
Slezami rosjat,
Kotory na nich
Parami polna
Molha naklala.

Vse-vse konajet,
Listki padajut,
Priroda jakby
Hrob z nich stelila,
Čtob pod bileňkim,
Sňihovym plasčem
Na čas maleňkij
Znova spočila.

O, bo prijdet deň,
Koli po hajach
Malyj solovej
Zapijet milo.

Zelenym vincem
Vinčanny stromy
Znova horďijut
Veselo, pyšno.

O, ty sčastliva
Svjata priroda,
Ta ty polučiš
Vse to, čto mala!
A ja lem odnu,
Odnu vesnu mal,
I tota odna
Vično propala . . .

A NA NAŠU . . .

A na našu zacvitnutu,
Zeleneňku lipu
Včera s noči vrana sila
Dalasja do kriku.

Vyklikala na ťa milyj,
Že s druhoju chodiš.
Vykrikala, vyľapala,
Že ty zlobno robiš.

Lem-že ja to obačila,
Že vorona stara,
Ta ja semu pravdu nedam,
Što ona lapala.

I susida jakby sedem
Kresty nenosila,
Ta ona by i o tebe
Zle neholosila.

Naj šelesťat zly jazyki,
Ja poznaju tebe.
Ja lem odnu pravdu virju:
Že ty ľubiš mene.

ZNAJU JA ZNAJU...

TICHIM večerom,
Koli na nebi
Srebrennym svitlom
Plameňat zorji.
Tichym večerom,
U duši mojej
Ožijut davny
Pamjatki moji.

Jak že to bylo?
Koli kupalsja,
V zolotych časach
Moho ďitinstva?
Koli mja mati,
— Teper už stara --
K serdcu svojemu
Teplo pritisla?

Koli po hajach,
Horach Beskida:
Cvitočki čisto
Dľa mene cvili?
Koli iz otcem,
— Teper už starym --
Svjatyj "Otče naš"
Razom molili?

Tohdy na morju
Svitloj radosti
Serdeňko moje
Bez žurby plylo;
Že skaly strašny
Tut tam dvihalis,
Na sije ono
Ňit, ne myslilo.

Jak dni miňali,
Ta roki plivli,
Plivli i časy
Moho blaženstva:

Na morju žizňi
Burja nastala,
Ach serdce moje
K skaľi pritisla.

Vse vse minulo,
Taj vse propalo:
Zarjeju polny
Lita ďitinstva,
Radosť uhasla,
Jak burja strašna
Serdeňko moje
K skaľi pritisla.

Dnes ko pamjatkam
Koli vertaju,
Jak pohorinec
Tak sja čuvaju,
I sam neznaju
Že na vatriskach,
O davnych časach
Na čto dumaju?

Ta pravda, pravda,
Zabyti ľipše,
Jak bolem ťažkim
Horko plakati.
Znaju spečetsja
Tot kto v popeli
Lechkomyslenno
Stanet hľadati.

Znaju ja znaju,
Čto mňi iz seho?
Ja lem vertaju
Tam na vatriska.
I horko plaču,
Koli se zbaču,
Že tam s pamjatkach
Odna zablisla.

DVA PIS'MA...

PRIŠLO pis'mo, prišlo ono
S zdaleka:
Kto 'ho čital žal' mu zat'al
Do serdca.
I toj miloj, čornobryvoj
Olenki,
Na serdeňko chmary boľu
Nalehli.

Tak to bylo u tom pis'mi
Pisano;
"Mila moja proč nepišeš
Tak davno?
Iz dňa na deň neprestanno
Čekaju,
Že ňit pis'ma: ani spaňa
Ne maju.

Jak sja maješ zaručnice
    Mileňka?
Tota moja perša myseľ
    S zraneňka...
Tota myseľ mňi v holovi
    Kolotit,
Koli solnce poza hory
    Zachodit.

Ja lem žiju, no takoho
    Života;
Nevinčuju tobi mila
    Doroha.
Na bitku ja už nezdatnyj
    U vojňi,
Uvidiš mňa, jak kaľiku
    Dakoli.

Otstrilili,... ľivoj ruki
    Ne maju,
D'ivča krasne nezomľivaj
    Ot žaľu:

Boža voľa, rany sja mňi
Zhojili;
Či mňa čekaš i bez - ruki -
Otpiš mňi?

A teper' už ne maju čto
Pisati,
Pozdravľaju ťa na tysjač
Krat razy:
I na koncu ja ot Boha
To prošu,
Čitaj pis'mo pri najľipšom
Zdorovľu."

A Olenka koli pis'mo
Čitala,
Prehoreňko, ťažkim žalem
Plakala.
Koroteňko otpovila
Na neho:
"Čekaju ťa, čekaju ťa
Serdeňko."

Čekaju ťa, cilu ľubvu
Serdeňka,
Čekaju ťa, koli vstanu,
S zraneňka.
Že ťa ľubľu serdce moje
Holosit,
Čekaju ťa, koli solnce
Zachodit.

Čekaju ťa, s hodiny na
Hodinu.
Virju Boha i plekaju
Naďiju;
Nestarajsja! vystarčat nam
Tri ruki . . .
Ta i z dvoma možno chľiba
Nabyti."

Prišlo pis'mo do boľnici
S zdaleka:
Što pisala Andrejovi,
Olenka.

I jak on 'ho čital sčiro,
S radosťu:
Blahodaril čornobryvu
D'ivočku . . .

DVI D'IVKI MAL . . .*

DVI cvity mal odin valal,
Dvi cvitušči cvity
Obi iz nich tak želali
Radosti užiti.
Odna už tam spočivajet
Na kladbišči temnom;
A druhu z nich na šľub veli
Preveselym spivom.

Neoplakuj bidna vdova
Tvoju krasnu d'ivu,
Oh, ani ty ne radujsja
Na tvojej vesiľu:
Bo ne znati lučšu doľu
Kotra polučila? . . .
Kotra mala s nich pochoron,
A kotra vesiľa? . . .

* Preloženno.

NA NOVYJ HOD...
1914.

V krovi roždennyj, na poľu tvojem
Potoki krovi strašno poplyli:
Po luhach, hajach, chorach i ľisach
Roži krovavy smutno procvili.

Niščil ty v serdcach silu naďiji,
Vospalil ohňi žurby i žaľu;
V hlubiňi rany, v slezach bolestnych
Hľadal ty radost, porožnu slavu.

V utrobi tvojej čto sja začalo,
V imeni boľu, smutku poteklo.
Luči radosti: jak bľida zvizda,
Nezasvitili sčiro, veselo.

U morju slezach vse sja zalľalo,
Radosť, veselosť, ľubov, naďija.
A pri dorozi, kotroj ty spišil,
Neraz plakala praďidska vira.

O pro čto? pro čto? pro čto se sta-
los'?
Hromy nesčasťa pro čto tak bili?
Oh! ne Ty vinen, ne Ty Hospodi!
My, bo my ľubov, viru niščili.

Oh my, my ľudi, kotorych dušu:
Krov Tvoja Christe, ščiro rosila;
Oh, pro nas, pro nas, bo v serdcu
našem
Zloba, nenavisť, siľno ožila.

I pro to, pro to kto znat povisti?
Ci stanut hromy ticho molčati?!
V tom hoďi novom či perestanut,
Potoki krovi strašno hučati?

Pri hrobi hoda dnes' pomeršaho,
Novoroždenno v smutku stoime:
Ot tebe Bože mnohomilostiv,
Ščastlivšoj doli, laski prosime.

U rukach Tvoich sila i voľa,
U Tebe milosť, ľubov velika.
Dnes' na porozi novaho hoda,
Ko Tebi zovet naša molitva.

Podaj nam ľubvi, porozumiňa;
Pokaž nam drahu u temnoj noči.
Podaj blahodať, viru horjaču,
Neostav Ty nas v tom novom hoďi!

Podaj pokoja, silu i voľu;
Ščire, serdečne pokajanije...
Naj ľubvi tvojej zolote solnce,
Teplymi lučmi snova zasije.

Obsuši slezy, rany utoli,
Bo my z nich mnoho, premnoho
mame.
Haluz zelenu milosti Tvojej,
Ot Tebe Bože žaždno čekame.

T'IŠUS' I TEPER...

V serdci mojem,
V bohatoj Viri
Budoval Cerkov
L'ubvi, Naďiji.
Oltar ukrasil
Srebrom bohatym,
T'išilsja čuvstvom,
Svitlym, presvjatym.

Viril ja Boha,
L'ubil bližňaho,
Naďija kvitla
V serdci bohato:
A nad holovoj
Zvizdy sijali,
I časy išli...
Roki miňali...

I neraz, neraz
Svitlo hasalo,
Na časy jasny
Sňihu napalo:
Na čelo moje
Chmary sja zbihli,
Vo smutku ťažkom
T'išilsja Viri.

I neraz, neraz
I L'ubov prila,
Na serdce mnohich
Nalehla zima . . .
I jak mňa v hňivi
Niščili druhi,
Tohda ja serdce
Posvjatil L'ubvi.

I neraz, neraz
Sej žizni draha,
Polna terňami,
Oh, ťažka stala;

I jak ja na nej
Už' tratil sily,
Tohda ja serdce
Otdal Naďiji.

I burja, hromy
Razom hrozili
Dorohoj L'ubvi,
Viri, Naďiji.
A ja lem stroil
Cerkov prekrasnu,
Otviťnu čuvstvam
Svitlu, bohatu.

I stojit Ona!!
Veži vysoki!
Ničto ne zniščit
Čuvstva zoloty,
Oltar ukrašen
Srebrom bohatym,
T'išus' i teper
Čuvstvom presvjatym.

JAK NEDOBRI...

JAK nedobri tam na vonka
Zimnyj viter vijet,
Moj mileňkij dneska večer
Ko meňi neprijdet.

Viter vijet temnoj noči,
Plasč napal na zemľu,
Tak zľi čujus', hňivajusja,
T'ažko mňi na serdcu.

Ale čto tam žuritsja,
Načto smutku žaľu
Čto mňi s toho z čeho i tak
Až premnoho maju.

Buď vesėle serdce moje,
Neplač, nežurisja,
Prijdet milyj skoro rano,
Koli vyjasnitsja.

UČENNY! HORI, VPERED DO D'ILA! *

HORI do d'ila, nastala pora!
Počati bor'bu za narod, Boha.
Hori do d'ila Sokoly slavny!
Naša horjača l'ubov' so vami.

U vašich rukach život i dol'a,
U vašich rukach slava naroda.
Otdajte silu bohatoj prac'i;
Pora orati, pora sijati.

Hde ne jest' trudu, tam ne jest'
žniva:
Sokoly slavny hori do d'ila!
Vidite brat'a virny dorohi,
Slavy naroda solnce zahod'i.

* Slučaju, kol'i naša amerikanska Russka inteligencia s organizovalasja.

I niva naša, dakoli slavna
Pluhom neľubvi križom orana,
Po sered poľa, narodnoj žizňi
V razdoru horkim, v neľubvi žili.

Razdor i peklo, nenavisť čorna
Dvihla holovu, nastala bor'ba:
Brat brata nisčil, zlobu sijali,
Mnohi z nas viru, Boha miňali.

Pro burju, kotra, leťila polem,
Nemali žniva, nemali chosen.

Oh! pora, pora za viru, Boha,
Za svjatosť serdca, doľu naroda,
Za sčiru ľubov', do vojny stati,
V imeni Christa Sokoly slavny!

Vidite braťa: narodna niva
Znisčenna, pusta, plačet bez kviťa:
Pracujte na nej, pracujte vsehda,
Buďte sluhami pisma i pera.

Mužej velikich potomcy slavny,
U d'il'i vašem Boh budet s vami.
Vična krasota hory Golgoty,
Svjatyj Krest Christa naj vas boroni'.

Christos naj budet svitilom vašim,
V imeni Jeho i čuvstvom svjatym,
Vse čto propalo, čto 'sme stratili,
Vozdajte nazad slavi i žizni.

I budet ploda mnoho, bohato,
Solnce prosvity zasijet jasno,
A vaša pamjať sokoly slavny,
Budet chranena vsehda vnukami.

Lem hori, hori nastala pora!
Počati bor'bu za narod, Boha,
Hori do d'ila Sokoly slavny!
Naša horjača l'ubov so vami.

VEČER.

VEČER nadchodit,
V dolinach dolu
Ticha ticheňka
Temnota stala,
Hori na horach
Lem na minutku
Iz solnca odna
Luča ostala.

Jak oči krasny
Miloj d'ivčiny, —
S neba siňaho
Smijutsja zorji,
Jak zal'ublennyj
Molodyj chlopec
Šepočet vitor
S lipy na dvori.

Priroda krasna
Holovu svoju
Na son ticheňkij
Sčiro sklonila.
Cvitok čučkajet
Na listach svoich,
Zaľublennaho
Chlopca motyľa.

A poza horach
Dalekich horach
Misjac cikavo
Vozdvih holovu.
Po verchach hajov
Z dvoma rukami
Sijajet svitlo,
Zarju zolotu.

I smoťte, smoťte:
Što že sja stalo!
Vandrovnik bidnyj
Kračal na drazi,

I do večera
Milo-krasnaho,
Paskudny psiska
Diko zahavkli.

NA ROŽDESTVO.

ZVIZDA zasvitit,
V serdcu vospalit
Radosť veliku.
Christos rodilsja!
Neba holosjat
Divnu novinu.

Divna novina!
Zapal'te svitla
Dorohi d'iti:
Naj slavu pojut
Malomu Christu
Serdca nevinny.

Buďte d'itočki:
Dneska radostny,
Vozľubte Christa!
Bo na roždestvo
T'išitis' majet
Každa d'itina.

D'ITOČKI VSE POJTE...

VESNA prekrasna, rozy plamenny,
Siňa fijalka, luki zeleny.
Jak ja sja vam ťišu,
Jak ja vas rad maju...
D'itočki zberajut cvity po haju.

Pticy spivajut, kvitok rozviva',
Vesna prekrasna, vesna premila...

--- --- --- --- --- --- ---

--- --- --- --- --- --- ---

D'itočki vse projde
Tut tak, jak v raju:
D'itočki zberajte cvity po haju.

NA OTPUSŤ'I...

HORI, na hori,
Množestvo ľudej
Deň dnes Prečistoj
D'ivy Marii.
Prišli tut mnohi
T'ažebnoj doli,
Uslaždatisja
U ľubvi viri.
A v tom množestvi,
Tolpy naroda,
Odin shorbnutyj
Žobrak kračajet.
Zoprity usta
Molitvu šepčut...
O jeho doľi
Boh i on znajet.
Bo možno, možno
Dakoli davno

I on mal radosť
Vesely ľita...
Možno, že nad nim
— O kto že znajet? --
Sčasťlivšoj doľi
Žarja blesťila.
A dneska vypnet
Trjasušči ruki,
Kotry prestrašno
Bidno zosochli,
S slezami prosit
Ot dobrych ľudej
Choťaj maleňkoj
Sčiroj pomoči.
A ľude dobry
Dajut bohato
I po korotkom
Maleňkom časi
V velikoj summi
Sja mu nahorli,
Toty červeny,
Maly grajcari.
I on s radosťu
Taku nevinnu

Jaku ot davna
Už nečuvstvoval
S zoschnutyma
Timi rukami
Ich v rožok odnoj
Chustki zavjazal.
I jak maleňka
Drobna d'itina
Kotra veliku
Poťichu majet:
Vyberat hroši,
Čitat ich storaz
I znova v rožok
Chustoňki vjažet.
A v očach jeho
Bolestno smutnych
Luči radosti
Tak zablestali,
Jak oheň teplyj
Kotryj pastyri
V temnoj osennoj
Noči naklali.

* * *

Konec otpustu
Zazvoňat dzvony,
Rozchodit tolpa
Na vsi storony:
Idet i žobrak,
Choťaj jak plano,
Sputavo idut
Stareňki nohi.
I idet prosto
K odnoj kaplici,
Pred ikonoju
Prečistoj Mati
I tam s chustoňki
Povyberajet
T'ažko zdobyty
Svoji grajcari.
Zaťim rozďilit:
I polovinu
Tam ko ikonu
V žertvu skladajet
A druhu — Bože! —
I jemu nužno
Toty v chustoňku
Sobi zavjažet.

*　　*　　*

Hori, na hori,
Nebyl už nikto,
Pozdnym večerom
Ktože tam chodit?
Nebyl tam nikto,
Lem žobrak staryj
Ta i molodyj
Revnyj cerkovnik.
On jak sporjadil
Čto nužno bylo
I išol domu
Ticho krjačači,
Lem tohda zbačil
Pered kapličkov
Staroho chlopa
N'imo kľačati.
No, domu! domu!
Skazal cerkovnik.
Noč už nalehla,
Prišol čas idti!
A naš stareňkij
Ubohij žobrak

Nemohsja bidňak
Nijak rušiti.
O, nemoh, nemoh,
Bo dušu jeho
— Našto i o tom
Mnoho kazati? --
Bo dušu jeho
Vzjala ko sobi
Premilostiva
Ubohich Mati.

NAŠA ANC'A...

NAŠA Ancja ne spočijet
Ot rana do noči;
Tak sja krutit, jak vretenko,
Pomahat' mamočki.

Prjatat, čistit, varit, rajbet
Až tak, že sja potit:
Pod rukami myloj Anc'i
Vse, vse lem tak horit.

Skoro rano už na dvori
Kurjatkam davajet:
V takich d'ilach, misto mamki
Ona sja starajet.

A jak otec z majny prijdet
Iz t'ažkoj roboty,
Iz straplennych nohov jeho
T'ahajet čoboty.

Lem že ona i knižočku
Horjačo milujet;
Čto ona sja raz naučit
Se i nezabudet.

Proto Anc'a i u školi
Peršaja d'itina,
Ne mož na ňu to skazati,
Že ona l'iniva.

I po rus'ki znajet krasno
Čitati, pisati.
Z takich d'ivčat budeme my
Sokolički mati.

A v ned'il'u koli zvony
Zahučat mileňko;
V čistych šmatach idet v cerkov
Radostno, ticheňko.

Jak to krasno koli d'ivča
Mile, usilovne:
Jak to krasno, koli pri tom
Ono i pobožne!

VO SERDCU MOJEM...

O serdcu mojem neraz, neraz
Čorny chmary maju:
Moje serdce neraz, neraz
Poplačet ot žaľu.

A ja pro se ne utraču,
Mojej dobroj ďaki;
I na siňe nebo neraz
Naľihajut chmary.

A iz ťich chmar teplyj došďik
Stanet prolivati,
Žeby v hajach kvitki mily
Mohli procvitati.

Choť dakoli serdce moje
Zaplačet ot žaľu,
Bože dobryj! pro to ja sja
Nihda ne hňivaju.

Bo jak by ťi slezy serdca
Ne poplyli nihda,
Veselyj cvit duši mojej
Vysoch by na vsehda.

ŠKODA T'A ČERJATI...

ZOLOTA palata, bohata parada,
Moje serdce tebe nikda nepožada.
Bidneňka chatina tvoj pokoj bleščašči,
Nechoču ja tebe s palatoj miňati.

Poznaju chatinu bidneňku, maleňku:
St'iny ol'izeny, nema krasy, blesku;
Tam vo nej byvajut dvoje stary l'udi,
Vo tichom pokoji, u najkrasšoj l'ubvi.

Holos nenavisti, razdoru, a žal'u,
Jak ptašok iz hňizda otlet'il na stranu.
Čorny, smutny chmary daleko sut' ot nich
Blahodat' Hospoda orošujet vse ich.

Poznaju palatu, bohatu, prostrannu,
Blesčaci jej turňi otbivajut zarju:
Bohaty v nej l'udi, ňit v nej dobroj d'aki,
Razdor, hňiv a peklo; ňit tam blahodati.

Skvernosť i nedbalosť tam hňizdo poklalo,
S pluhom nenavisti všitko poorano;
Demon bezpokoja, jak volny na morju,
Poburjal, polamal svitlyj tron pokoju.

Čto-že za pričina? čto za vid obrazu?
Tam ščastlivo žijut; tut pokoj nemaju...
Nad maleňkoj chatoj čomu chmar ňit nikda?
A turňi palaty trjasutsja ot vitra?

Lehka to otazka: prostyj zamok maje!
Ja otpovim na ňu, na vaše žadaňe.
Čto tota chatina ukrivaje, chrani:
V palaťi ňit Boha, ani 'Ho ne mali.

Zolota palata, bohata parada,
Moje serdce tebe nikda ne požada,
Bidneňka chatina tvoj pokoj bleščašči,
Za taku palatu škoda ťa čerjati.

POZDRAV NA NOVYJ HOD.

UŽ NAŠ Rusin mnoho žaľu,
Poterpil za hrichi:
Zdalo by sja jemu už raz
L'ipšij čas viďiti.

I proto ja s novym hodom
Vsja blaha želaju,
I moj narod: Russkij narod
S Bohom pozdravľaju.

Meždu nami Rusinami
Naj prebyvat sila:
Naj nevodit po sklajerach
Susidok, susida.

A naj meždu ženočkami
L'ubov prebyvajet,
Naj kmotrička konťu kmotry
S hňivom neskubajet.

Naj v komorach našich budet
Bobu, hrachu, kaši:
Na fašengy solonina,
Sto jardy kolbasi.

Naj neznajut naši ďiti
Čto jest holod, bida.
Naj sja dobra doľa smijet
S ich milaho lička.

Hej! a chlopcy naj sja žeňat
Raz dva bez vynimki!
Bo od Russkich, milych ďivčat
N'it krasšich na sviťi.

Kus radosti, viski, piva
Naj i stary majut,
Lem že iz toj šarkanici
Naj malo ligajut.

Bo ja vera s'milo skažu
Že tot napoj bridki'
Mnohich drylil do nesčasťa,
Do zvady, do bitki.

Tohda Rusin, kotryj mnoho
Poterpil za hrichi
Tohda budet slavu, doľu
L'ipšij čas viďiti.

V toj naďii, že tak budet,
Ja vsich privitaju,
I moj narod, Russkij narod,
S Bohom pozdravľaju.

PORADA.

MAMKO MOJA! oženusja,
Voz'mu d'ivča čornobryve:
S prekrasnyma volosjami;
Mamko moja! barz je mile.

A či ono bohatoje?
Prositsja 'ho otec staryj.
Bo znaj synu, dneska život
Ubohomu duže ťažkij.

Otec milyj, pravdu skažu:
O tom odnom nič neznaju,
Lem odinu rič čuvstvuju ja
To: že ja ju barz rad maju.

Ta keď tak jest synu drahij,
Ozvalasja mati mila,
Voz' d'ivčatko čornobryve,
Synu lem z ňu oženisja.

Iz bohatstva što nam tohdy?
Jak blaženstvo nemat serdce?
Voz' ju synu jak ju l'ubiš,
I jak ona l'ubit tebe.

SUCHOTA . . .

T našemu Ivanovi
Na nos mucha sila.
Ta ne čudo že ona sja
Strašezno opila.

Bo otkoli nastupili
Nesčastny "draj kontry":
Naš Ivan sja u "munšajnu"
Toľko neutopi.

No bida tut, že naš Ivan
Neznat pokoj najti:
Neprestanno musit muchu
Z nosa othaňati.

A že ona na Ivanov
Nos s'idat ochotno...
L'ude, semu nečudujtes!
I muha ma't horlo.

POZVOL-ŽE MIŇI...

KOLI ja ťa u toj čornoj
Odeždy obačil,
Duši mojej radostnyj svit
Smutno sja zamračil.

Zrazu jem ťa ni nespoznal,
Jak sja stritil s tobu;
Na toľko ty smutna byla,
Skrušenna ot boľu.

Slovo tvoje ťažkim žaľom
Bylo prepolnene,
S kotrym ty mňi odzdravkala,
Jak ja vital tebe.

Hde je slovo, kotre tišit,
Kotre boľ utolit?
Naj zahoju dušu tvoju,
Kotra plačet, bolit.

Abo jak ňit slova seho,
Jak nemož ho najti.
Pozvoľ že mňi s tobov razom,
Horjko zaplakati.

NEZNAJU JA...

NEZNAJU ja, možno i ty,
I ty maješ u pamjati?
Toty davny, - no minuvši -
Solodeňki, mily časy,
Mily časi.

Tohdy pravi slota byla,
Nebo slezmi zarosilo.
Čudnyj život, - ja dnes smutnyj;
O jak sja vse preminilo,
Preminilo.

Vse vse pošlo, - jak že bylo? --
Koli o sem razmyšľaju:
Novy rany zaboľijut,
Ot siľnoho smutku, — žaľu
Smutku, žaľu.

Neznaju ja, - ale možno -
I ty maješ u pamjati?
Toty davny, - no minuvši -
Solodeňki, mily časy,
Mily časy.

NA NOVYJ HOD...

TEBE dorohij,
Milyj narode
S hlubiny serdca
Sčiro zdorovl'u:
Naj ti Boh dajet
Čto serdce žadat,
Naj ti Boh dajet
Dol'u zolotu,

Naj t'a obkružit
Solodkij sohlas,
V serdcah da budet
L'ubov vzaimna.
Dorohij narod!
Naj ti Boh dajet
Sčasta, zdorovl'a
Mnohaja l'ita!

BO VIR TOPĽA*.....

CHOT' jak davno
Nevid'il ja tebe,
No utichnet
Moje bidne serdce:
Koľi k tobi
Zajdet duša moja,
Kruta, siva
Mila, ticha Topľa.

Skoľko vody
Poteklo ot tohdy,
Ach minulis',
Potekli i roki:

*) Topľa je rika kotora tečet iz Šarišskoj župy i v zemplinskoj schoditsja z Ondavu.

Znaju že jes'
Mnoho izorvala,
Tam z bereha
Na koncu valala.

Bo u tebe
Natura čudesna,
Tak spokojno,
Ticheňko jes' tekla,
Ale jak ťa
Dožď'i pohňivali,
Volnila jes'
Strašnyma volnami.

Jak by ja dnes'
Zašol kolo tebe,
Ty by možno
Nespoznala mene;
By jes' na mňa
Ani nepozrila,
Kruta Topľa,
Topľa, siva, mila.

Ja by za se
Nemal ťažke serdce,
Ja by za se
Neposudil tebe,
Ty nehodna
Z seho Topľa mila,
Že holova
Malo posivila.

Že nadomnoj
Kotry skoro pošli,
De pokojny,
De burlivy roki,
Že molodosť
Moju tak okrali,
Jak ty berch
Na koncu valaľi.

Za sej vyraz
Nemaj ťažke serdce,
Ubližiti,
Nenamirjal tebe,

Proto složil
Slovo "okradali",
Žeby sja mňi
Šori pozdavali.

Bo vir Topľa
Že ja kolo tebe,
Neraz, neraz
Uspokoju serdce
Koľi k tobi
Zajdet duša moja,
Kruta, siva
Mila, ticha, Topľa.

SODERŽANIJE.

Storoua.

PRIMIČANIJE:

Sija kniha jesť pečatanna Škoľnym i Literaturnym Komitetom "Sojedinenija Gr. Kaftoličeskich Russkich Bratstv" v Sojedinennych Štatach Amerikanskich v Homestead, Pa.

TYPOGRAFIJA AMERIKANSKOHO RUSS. VIESTNIKA
Cor 8th Ave. and Dixon St. - Homestead, Pa. - U. S. A.